
Vatikánská princezna

Od nynějška musíš projevovat větší zdrženlivost. Jsi vdaná žena, byť zatím jen úředně.

V duchu jsem slyšela Giuliino kázání a rozhodla jsem se, že si s Giovannim promluví. Nechoval se ke mně hrubě ani nelaskavě a přece jen jsme byli manželé. Snad bychom mohli společně vymyslet, jak se vyvarovat intrik našich rodin. Giovanni nepochybně netouží po anulování našeho sňatku o nic více než já.

Sundala jsem si střevíce a po špičkách sešla po schodišti dolů do arkády. Uvědomovala jsem si, že jedním impulzivně, málem jsem se vrátila zpátky, znepokojená bouřkou a obavami, že by mě někdo mohl přistihnout, jak se plížím po domě. Měla bych se vrátit do postele. Ať už mé manželství dopadne jakkoli, nezbyvá mi než vše přijmout. Přesto jsem šla dál a nevnímala křeče v břiše. Jen si promluvíme, říkala jsem si. Mám snad alespoň právo znát názor svého manžela.

U vchodu do Giovanniho křídla jsem se zastavila.

Ačkoli zde sídlil od našeho sňatku, zdálo se nepoužívané, pocit prázdnoty zdůrazňoval slábnoucí zápach barev a štku. Stěny nezdobilo vůbec nic. Podlahy byly holé. Neviděla jsem žádné židle ani stoly, žádné svíce ve svícnech. Nejznepokojivější byla nepřítomnost služebnictva. Kde přespávala jeho pážata, kde byli sluhové, kteří by v noci drželi stráž před jeho dveřmi?

Stoupala jsem po schodišti do prvního podlaží – kde jsem se domnívala, že má Giovanni své komnaty – a mé kroky se rozléhaly tichem. Proč si nenajal sloužící a nekoupil zařízení? Žije raději jako nezvaný host, nebo je zkrátka jen příliš chudý a nemůže si dovolit ani základní vymoženosti? Napadlo mě, jak je to nepřístojné. Musí můj vlastní manžel strádat, když Giulia disponuje celým palácem?

Vyšla jsem do patra, kde ležely pozůstatky po rekonstrukci – hromady dřevěných trámů, vědro od malty, polámaná kladiva a zednické lžíce. Nevybavovala jsem si přesně umístění komnaty, kde se odehrálo naše krátké

ulehnutí o svatební noci, ale když jsem se blížila k chodbě osvětlené – konečně! – prskající pochodní v držáku, matně jsem si vybavila, že právě touto chodbou mě Giulia tehdy v noci vedla.

Zastavila jsem se. Co to dělám? Zatímco jsem uvažovala o vlastní pošetilosti, zaslechla jsem z blízké místnosti tlumený smích. Cosi ve mně probudil, šířavé povědomí o tom, kolik se přede mnou tají. Uvědomovala jsem si, že nejmoudřejší by bylo vrátit se zpět a zůstat co nejdéle tím nevědomým dítětem, za něj mě všichni považují, přesto jsem šla blíž.

Je načase, abych se začala chovat jako žena, již se brzy stanu.

Dveře nebyly zamčené. Otevřela jsem a lekla se, když nenaolejované panty vrzly. Vešla jsem do spoře zařizené potemnělé komnaty. Zde musel přebývat můj manžel; rozhlédla jsem se po vybledlých tapiseriích na stěnách, otevřených truhlách, křeslech, dlouhém stole a nerozsvícenému lustru. V rohu byl pohozen toulec se šípy, kožené nátepníky a další předměty používané při lovu.

Ten zvláštní smích se ozval znovu, tentokrát hlasitěji. Došla jsem k zavřeným dveřím ložnice. Zaváhala jsem, napadlo mě, co asi za nimi číhá.

Vlasy na zátylku mi zježil něčí dech.

„Skutečně si to má paní přeje vidět?“

Otočila jsem se a potlačila výkřik, protože jsem spatřila Džema. Jako by se zhmotnil z čirého vzduchu! Ve tmavé tváři se leskly světlé oči, jinak byl stejně černý jako okolní stíny.

„Ty... nevěděla jsem, že jsi...“, vykoktala jsem, ale zaskočil mě, položil mi prst na rty. Nebylo to agresivní gesto; spíše familiární, něco, co by mohl udělat Cesare, aby mi zabránil vyslovit, co bych neměla.

„Nemluvte moc nahlas, jinak vás uslyší,“ zašeptal. Nahýbal se ke mně tak těsně, že jsem cítila jeho pižmo, vlhkost noci a závan santalového dřeva, ulpívající na jeho svrčcích. Dosud jsem neměla mnoho příležitostí s Džemem mluvit; byl to Juanův společník, věčně po jeho boku jako věrný pes, vlastně jsem v něm nedokázala vidět nic jiného. Když jsem nyní stála před ním, uvězněna šelmovským zábleskem zubů v úšklebku plných rtů, uvědomila jsem si, jak hloupě ode mě bylo sem chodit.

Džem byl nevěřící. Turek. Jeho krajané drancovali naše pobřeží, prolévali krev a unášeli ženy a děti do otroctví. Nebyl to jen Juanův pes. Byl to jeho vlk.

„Měla bych jít,“ hlesla jsem a obešla jej.

Bez varování mi sevřel paži. Nikdo s výjimkou Juana si nikdy nedovolil takto se mnou zacházet. Upřela jsem na něj rozčilený pohled, ale on řekl: „Přišla jste, abyste viděla. Je mnoho způsobů, jak se dívat, má paní.“

Otočil se ke dveřím a odsunul malou kovovou záklopkou, čímž odhalil kulatý otvor.

Jako by mě k němu přitahovala neviditelná ruka. Byla to špehýrka, vyvrtaná v úrovni očí, aby bdící komorník mohl dohlížet na svého odpočívajícího pána.

„Musíte být potichu,“ varoval mě Džem, „pokud si nepřejete, aby se o vás dozvěděli.“

Nedokázala jsem tomu lákadlu odolat, jeho spiklenecký tón rozdmýchal mou zvědavost. Předklonila jsem se a přitiskla oko ke špehýrce.

Zpočátku jsem viděla jen mihotání plamenů svící, ale když jsem zaostřila, vynořily se podrobnosti: džbán a poháry na stolku, skvrny od vína na ubruse, jakási zhroucená osoba v křesle. Ne, nebyl to člověk, ale hromada odhozeného oblečení.

Podívala jsem se víc doleva a spatřila ohromnou postel, na níž jsem tak krátce spočinula vedle Giovanniho. Červené závěsy byly roztažené, jako by vítaly můj pohled. Celý výjev ozařovaly svíce z trojramenného svícnu.

Kdyby vedle mě nestál Džem, jehož dech jsem cítila hned za uchem, byla bych se odtáhla.

Scéna přede mnou nedávala smysl. Na tvář mi ukápla slza, snad mi v oku uvízlo zrnko prachu. A náhle se mi vše zjevilo s děsivou jasností.

Na posteli klečela nahá žena s bledou vystrčenou zadnicí, tvář jí zakrývaly rozčuchané tmavé vlasy. Za ní stál muž, v němž jsem i přes šokující nahotu ihned poznala Giovanniho. Když jsem spatřila, jak před ním trčí jeho orgán, musela jsem si přitisknout dlaň na ústa, abych se nerozesmála. Ještě jsem ztopořený mužský úd neviděla. Připomínal přerostlou houbu.

Giovanni položil ruce na tu ženu; zasténala a prohnula se v zádech. Giovanni zafuněl. To jemu patřil smích, co jsem zaslechla na chodbě, jen jsem to nepoznala, protože jsem jej dosud nikdy neslyšela smát se. Vsunul prsty mezi ženiny nohy a ona se zavrtěla. Vtom jsem si všimla, že se za postelí pohybuje ještě někdo další.

Ohromně jsem sledovala, jak k nim přistoupil můj bratr Juan. Horní polovinu svalnatého těla měl obnaženou. Nevěřicně jsem sledovala, jak se přivinul k Giovanniho krku. Můj manžel zvrátil hlavu a Juan posunul ruce

vpřed a sevřel v prstech jeho bradavky. Giovanni zasténal, začal ženu před sebou třit naléhavěji. Juan jej kousl do krku a řekl hrubě: „Řekni, co chceš, sforzovské prase.“

Žena na posteli se pohupovala vpřed a vzad, jakoby poháněna zoufalou potřebou.

„Co to bylo?“ Juan Giovanniho kousl znovu a jemu zůstala na kůži červená skvrna. „Neslyšel jsem tě.“

„Tebe!“ vylétlo z mého manžela. „Chci tebe, můj pane!“

Džem se tiše a krutě zasmál. Nedokázala bych se pohnout, ani kdybych chtěla, jako uhranutá jsem se dívala, jak si Juan rozvazuje poklopec. Giovanni se roztřeseně nahnul nad tu ženu. Nyní jsem již poznávala alabastrovou tvář mezi záplavou tmavých vlasů, oči zavřené v extázi, když ji Giovanni strhl k sobě a odhalil její nezaměnitelný profil.

Zděšeně jsem si vybavila ten den, kdy Juan zabil muže před Adrianiným palácem a Giulia jej obvinila ze žárlivosti. Vzpomněla jsem si na její ostýchavou důvěrnost, když mi prozradila, že čeká dítě, a pak jsem s pochopením, jež zničilo poslední špetku mé důvěry, pomyslela na to, jak si papá jejího dítěte nevšímal, byť jinak zbožňoval všechny své potomky. Pochyboval, zda je Giulia dcera skutečně jeho, stejně jako pochyboval, že je otcem Gioffreho. Ovšem to, co se nyní přede mnou odehrávalo, by si jistě nedokázal ani představit.

Zaplavila mě zuřivost. Juan byl celý život hýčkáán, naučili ho myslet jen na sebe a on to přirozeně dělal, byť se choval ohavně. Ale Giulia – vdělila nám, nebo spíš našemu papá, za vše. Bez něj by neznamenal nic; všechno, co měla, získala díky jeho lásce, a co mu nabídla na oplátku? Lži. Faleš. Zradila vše, co mu bylo svaté. Šeptala mu do ucha, jak ho miluje, a po večerech ho podváděla s jeho synem a s mým manželem.

V tu chvíli jsem cítila přímo spalující nenávisť... Dívala jsem se, jak do ní Giovanni proniká, zatímco Juan stojí za ním. Můj manžel začal trhavě pohybovat boky vpřed. Chtěla jsem odejít, už jsem viděla dost, náhle však Giovanniho sténání přešlo v hrdelní výkřik. Juan si jej bral ze zadu. Zmocnilo se mě tušení, že ani kdybych utekla třeba na kraj světa, před tím, co jsem dnes viděla, se neschovám. Ten pocit se do mě zaryl jako nůž. Náhle mě zaplavilo horko; Juan otočil hlavu a zadíval se ke dveřím.

Na špehárku. Na mě.

Rty se mu roztáhly v lascivním úsměvu. Věděl, že tam jsem.

Zapotácela jsem se, vrazila do Džema. „Někdy, má paní, je nejlepší nevědět,“ pronesl Turek a já se dala slepě na útěk, klopýtala jsem chodbou a po schodišti dolů na dvůr, kde mě obklopil vlhký noční vzduch jako promočený plášť.

Zablýsklo se. Spustil se déšť, kapky špláchaly do fontány a narážely do terakotových květináčů. Necítila jsem vůbec nic – ani všechnu tu vodu, stékající po rozpálených stěnách a měnící se v páru. Před očima jsem měla jen spletenec lidských těl a v duchu slyšela Giovanniho výkřik; zdál se spíš projevem rozkoše než bolesti.

V tu chvíli jsem ucítila v břiše další křeč. Zabolelo to tak, že jsem se musela předklonit. Neslyšela jsem, jak ke mně běží Pantalisea, dokud zaskočeně nevydechla: „Má paní, vy krvácíte!“

Sklopila jsem oči ke svým dlaním, poskvrněným krví jako ve snu, jenž se mi zdál. Tkanice županu se mi rozvázaly; deštěm promáčená noční košile se mi lepila na nohy. A ve výši podbřišku na ní rozkvétala krev jako rozvíjející se rudá růže. Zaplavilo mě zahanbení a pochopení.

„Jestli o tom někomu řekneš,“ varovala jsem ji, „vyříznu ti jazyk.“

Zavrtěla hlavou. „Nepovím to živé duši. Přisahám, má paní.“

Odvrátila jsem se a vlekla se deštěm ke svým komnatám. Mé nově zrozené ženství a nové poznání mi do srdce zasely zničující touhu po pomstě.